

April til Børn af Enker — kan indtil videre ydes, selv om der tillige tilstaas den paagældende Enke Understøttelse af den komm. Hjælpekasse eller den komm. Afd. af Københavns Understøttelsesforening!

Der kræves altsaa ikke nu mere som i Enkeloven, at Enken skal være syg.

I Lov af 22. Decbr. 1915 om komm. Foranstaltninger i Anl. af Dyrtiden staar i § 3 om direkte Pengehjælp.

„Saadan Pengehjælp kan uanset Bestemmelserne i Lov Nr. 124 af 29. April 1913 tilstaas Enker som i Henhold til nævnte Lov faar Understøttelse til deres uforsørgede Børn.“ —

Det samme gentages i den nye Dyrtidslov af 28. Decbr. 1916.

Dyrtidshjælpen skal for Københavns vedk. ydes efter Kommunalbestyrelsens Bestemmelse dels gennem den komm. Afd. af Kbhvn. Understøttelsesforening, dels gennem Institutioner, som Kommunalbestyrelsen hertil maatte godkende eller oprette. —

Om Lovens Administration vil en kvindelig Borgerrepræsentant udtale sig i næste Nummer. *Red.*

Hr. C. Olsens Indlæg i nærværende Blad af 15. ds. har i mere end en Henseende glædet mig, ikke mindst fordi det er en Mand, der taler Enkernes Sag, men ogsaa fordi han har det Mod at sige, at „D. Kvindesamfund enten har sovet eller glemt at gøre sin Pligt her“ — selv om jeg, som gammelt Medlem af D. K. ved, at Fællesstyrelsen har haft sin Opmærksomhed henvendt paa denne uheldige Side af Enkebørnsforsorg og sikkert har gjort, hvad den kunde, saa tror jeg alligevel, at hans Kritik vil have Vægt og derved faa Betydning, naar Tiden er inde til, at Forholdene kan ændres, men jeg vil dog ikke undlade at fremhæve nu, at slet saa ilde stillet som Enkerne synes at være i Københavns Kommune; — jeg gaar nemlig ud fra, at Hr. Olsen som Kredsbestyrer kender Forholdene tilbunds, — er de neppe stillet her paa Frederiksberg, saalænge Dyrtidshjælpen virker, jeg ved nemlig, at den Gang Dyrtidshjælpen traadte i Kraft her, blev der spurgt Enken, hvad hun mente, der kunde hjælpe som Tillæg. — Vedkommende, som jeg tænker paa, svarede: 10 Kr., hun fik dem

+ sine Børnepenget altsaa ialt 15 Kr. mdl. — det dobbelte af det Hr. Olsen nævner, at Enkerne faar i København, denne Enke havde ogsaa en 12 Aars Søn. — Et andet Tilfælde kan jeg nævne, da jeg har haft med Sagen at gøre — en Enke, der sad fortvivlet i det ved Mandens Død, fik 25 Kr. mdl. ekstra til Husleje, indtil Barnet fyldte 14 Aar, hvor Hjælp efter Loven ophører, — hun kom saa til Hjælpekassen og fik fortsat Dyrtidshjælp der, — jeg var selv forbauset over denne gode ekstra Hjælp til Enken men ikke destomindre glad derfor, — og derfor mener jeg ogsaa, at dette bør fremhæves, naar der tales om Enkernes Stilling i Kommunen. Thi, med en Smule hurtigere Ekspedition i de komm. Kontorer, og det kan jo gøres nu med Telefonens Hjælp, en Smule god Villie og Forstaaelse af Enkernes Kaar, kan der ydes dem hurtig ekstra Hjælp — ogsaa i Sygdoms Tilfælde — at det skulde gaa lettere for Ugifte at faa Hjælp, — tror jeg ikke er Tilfældet for Frbg. Komm. — Men en anden Side af Sagen er jo, at Dyrtidshjælpen er rent midlertidig og kan høre op, naar det skal være, og saa er det, som Hr. Olsen rigtig bemærker, et Stykke af en Skandale, at Enkerne ikke har samme Adgang til at faa Hjælp hvis de trænger, som ugifte Mødre, der ofte samvittighedsløst sætter Børn i Verden, og dog — uden Hensyn til Moderens sædelige Vandel kan hæve sine fra 60 til flere hundrede Kroner halvårlig, efter Børneantallet. — Blev det saa endda kontrolleret om Pengene virkelig kommer Børnene tilgode. Her er en Brist i Børneforsorgen, som D. K. først og fremmest burde have sin Opmærksomhed henledet paa, ogsaa dette Forhold ved jeg er paa-talt ved Delegeretmøderne, men det kan ikke siges for ofte. Børnene i saadanne Hjem burde have Tilsynsværger, naar Stat og Kommune skal betale Gildet, ja ofte Pleje og Fortæring til Barnefaderen, naar han ikke kan eller vil betale. — Tak til Hr. Olsen for hans varme Indlæg, Tak til D. K., der lover at tage denne Sag under Behandling.

Frederiksberg, 17. Jan. 1917.

Johanne Carstensen,

Undersøger ved Frederiksb. komm.

Hjælpekasse.

Kommunale Plejehjem for spæde Børn.

—o—

Dansk Kvindesamfunds Københavnskreds afholdt den 23. Jan. offentligt Møde i Hallen i Grundtvigs Hus. Forhandlingsemnet var det i forrige Numer optagne Andragende, som Kredsen har indsendt til Kommunalbestyrelsen om Oprettelse af kommunale Plejehjem for spæde Børn i København. Indbudt var Repræsentanter for de forskellige Børneinstitutioner og Plejehjem, de kvindelige Borgerrepræsentanter, den socialdemokratiske Forældreforening, Vjestadslæge Hejberg, o. fl. —

Mødet sluttede med Vedtagelsen af følgende Fællesudtalelse:

„Mænd og Kvinder af alle Klasser, indbudte til Møde i Grundtvigs Hus af Dansk Kvindesamfunds Københavnskreds, den 23. Jan. 1917 opfordrer Københavns Kommunalbestyrelse til at træffe Forholdsregler til hurtigst mulig at afhjælpe den Nødstilstand, som hersker i Byen i Øjeblikket paa Grund af, at Antallet af Plejehjem for spæde Børn er i stadig Aftagende og langt fra kan tilfredsstille den stigende Efterspørgsel.“

— Denne Udtalelse vedtoges enstemmig dog ikke med alle de tilstedeværendes Stemmer.

Vi skal i det følgende Numer bringe Referat af Diskussionen.

Klap ikke.

—o—

Efter Foredrag er det almindeligt at klappe for Foredragsholderen, og det kan undertiden være paa sin Plads; men i de fleste Tilfælde og særlig til mindre Foreningsmøder finder jeg det i høj Grad usmageligt, og jeg tænker tit: den stakkels Foredragsholder.

Denne Mening er jeg ikke ene om, og de fleste forstaar mig sikkert uden nærmere Forklaring. — Skal vi saa ikke gøre os det til Regel kun at rejse os op efter et Foredrag. I denne høflige Bevægelse kan der ligge meget større Tak end ved Klap, og Foredragsholderen vil ved denne samtidige Agtelse, der vises hende (ham) føle noget af den Taknemlighed, der ligger bag.

Erbødigst

Sofie Otterstrøm.

Kolding.

Den 15. Jan. 1917.